

๑

ซาร่า

วันหนึ่งของฤดูหนาวที่อากาศมีดีครึ้ม หมอกสีเหลืองหนาที่บปกคลุมทั่วถนนทุกสายของมหานครลอนดอน ถึงขนาดต้องจุดเสาไฟแก๊สตามถนนและเปิดไฟในร้านรวงราวกับว่าเป็นเวลากลางคืน เด็กหญิงเล็กๆ ทำทางแปลกๆ นั่งอยู่กับพ่อของแกในรถที่กำลังวิ่งไปตามถนนสายใหญ่อย่างซ้าๆ

เด็กหญิงนั่งทับเท้าทั้งสองข้างและทิ้งน้ำหนักตัวพึ่งร่างพ่อซึ่งโอบกระชับแกเอาไว้ในอ้อมแขน พลังมองดูผู้คนตามรายทางที่ล้วนอยู่ในชุดลำสั่มด้วยแววตาครุ่นคิด

แกเป็นเด็กหญิงเล็กๆ ที่ไม่น่าจะมีสายตาเช่นนั้น มันควรจะเป็นสายตาของเด็กอายุสิบสองมากกว่า แต่หนูน้อยซาร่า ครูว์ เพิ่งจะเจ็ดขวบเท่านั้นเอง ความจริงก็คือ แกมักจะคิดและฝันถึงสิ่งน่าพิศวงต่างๆ ในโลกนี้ผิดกับเด็กในวัยเดียวกัน แกมีความนึกคิดอย่างผู้ใหญ่ และรู้สึกราวกับว่าแกได้อยู่ในโลกนี้มานานแสนนานแล้ว

ขณะนี้แกกำลังนึกถึงการเดินทางที่เพิ่งผ่านมา แกมาจากบอมเบย์กับ

กับต้นคริสต์มาสของแก แกกำลังนึกถึงเรือลำใหญ่ที่มีคนรับใช้ชาวอินเดียหรือ ‘ลาสการ์’ เดินไปมาอยู่เงียบๆ นึกถึงพวกเด็กๆ ที่จับกลุ่มเล่นกันบนหาดฟ้าเรือที่ร้อนอบอ้าว นึกถึงบรรดาสุภาพสตรีภรรยานายทหารหนุ่มๆ ที่ชอบเข้ามาชวนคุยและหัวเราะคำพูดของแก แต่ส่วนใหญ่แกมักจะนึกถึงความน่าอัศจรรย์อย่างหนึ่ง เมื่อไม่นานมานี้เอง แกอยู่ในประเทศอินเดียที่มีแสงแดดกล้าต่อมากอยู่กลางมหาสมุทร และบัดนี้กำลังอยู่ในพาหนะรูปร่างแปลก ซึ่งกำลังวิ่งอยู่บนถนนของบ้านเมืองประหลาดที่กลางวันมีตรารวกกับกลางคืน มันช่างงันจนแกต้องขยับตัวเบียดให้ชิดพ่อยิ่งขึ้น

“ปาปาคะ” เด็กหญิงเรียกพ่อด้วยเสียงเล็กๆ เบาเกือบจะเป็นเสียงกระซิบ “ปาปา”

“อะไรหรือจ๊ะ ลูกรัก” กับต้นคริสต์มาส โอบร่างของแกกระชับยิ่งขึ้น และก้มลงมองลูกสาว “ซाराกำลังคิดถึงอะไรเอ่ย”

“ที่นี่หรือคะ” แกกระซิบพลางเบียดเข้าชิดพ่อ “ใช่ไหมคะ ปาปา”

“ใช่จ๊ะ ซาราหน่อย ในที่สุดเราก็มาถึง” แม้ซาราจะอายุเพียงเจ็ดขวบ แต่แกก็รู้ว่าพ่อรู้สึกเศร้าเมื่อพูดถึงมัน

เป็นเวลานานนับปีมาแล้วที่เด็กหญิงรู้ว่าพ่อตระเตรียมให้แกรับรู้และรู้จัก ‘ที่นั่น’ ซึ่งเป็นคำที่เกิดขึ้นมาเรียกสถานที่นี้ แม่เสียชีวิตตอนแกเกิด เด็กหญิงไม่เคยรู้จักแม่และไม่เคยคิดถึงแม่เลย พ่อของแกเป็นนายทหารหนุ่มหน้าตาดี ฐานะมั่งคั่ง ได้พุ่มพักเลี้ยงดูแกมาเป็นอย่างดียิ่ง พ่อเป็นเสมือนญาติทางสายโลหิตคนเดียวในโลกที่แกมี ทั้งคู่มักจะเล่นด้วยกันและรักกันมาก แกรู้ว่าพ่มีฐานะดี เพราะบังเอิญได้ยืมคนอื่นหนุดกันในขณะที่คิดว่าแกไม่ได้ยืม และยังได้ยืมคนเหล่านั้นพุดกันด้วยว่า เมื่อโตขึ้นแกก็จะเป็นคนมีฐานะดีด้วย เด็กหญิงไม่รู้แจ่มชัดนักดอกว่าการเป็นคนฐานะดีนั้นมีความหมายอย่างไร แกรู้ว่า ตั้งแต่แกจำความได้ แกอยู่ในบ้านหลังใหญ่ แกคุ้นกับการมีคน

รับใช้หลายคน ทุกคนแสดงความเคารพแก่ด้วยการ 'ซาลาม' และเรียกกันว่า 'มิลซีซาฮิบ' ไม่มีใครเคยขัดใจแก่ เกมมีของเล่น มีสัตว์เลี้ยง และมีอะยาร์ คนหนึ่งซึ่งบูชาเกรราวกับแก่เป็นเทพิดาองค์น้อยๆ แก่รู้แต่เพียงว่าคนฐานะดีเท่านั้นจึงจะมีสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้ และนั่นก็คือทั้งหมดที่แก่รู้เกี่ยวกับการมีฐานะดี

ตลอดช่วงชีวิตสั้นๆ ที่ผ่านมา สิ่งเดียวที่ทำให้แก่ไม่สบายใจก็คือ ที่นั่น ซึ่งแก่จะต้องไปอยู่ในวันหนึ่ง อากาศในประเทศอินเดียไม่เหมาะกับเด็กๆ เมื่อถึงเวลาอันสมควร เด็กๆ จึงถูกส่งไปเข้าโรงเรียนในประเทศอังกฤษ แก่เห็นเด็กอื่นๆ ถูกส่งไปเรียนที่อังกฤษหลายคนแล้ว ได้ยินพ่อแม่ของเด็กเหล่านั้น

คุยกันถึงจดหมายที่ได้รับจากลูกๆ แก่รู้ว่าแกเองก็ต้องไปเมื่อถึงเวลา แม้ว่าบางครั้งเมื่อฟังพ่อเล่าถึงการเดินทางไปยังประเทศใหม่ แกจะรู้สึกสนุกและตื่นเต้น แต่แกก็ยังกังวลใจเมื่อคิดว่าพ่อจะไม่ได้อยู่กับแกด้วย

ตอนที่ซาร่าอายุได้ห้าขวบ แกเคยถามว่า “ป๊าจะไปอยู่ที่นั่นกับลูกไม่ได้หรือคะ ป๊าไปเข้าโรงเรียนกับลูกได้ไหมคะ ลูกจะช่วยป๊าทำการบ้านเอง”

“ลูกจะไม่ต้องอยู่ที่นั่นนานนักดอกจ๊ะ ซาร่าน้อย” เขาจะปลอมโยนเช่นนี้เสมอ “ลูกจะได้ไปอยู่ที่บ้านน่ารักๆ มีเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ เยอะแยะเลย ลูกจะได้เล่นด้วยกัน ป๊าจะไปขนหนังสือส่งไปให้ลูกอ่าน ลูกของป๊าจะไปเดินอย่างรวดเร็ว ลืมเสียประเดี๋ยวเดียว ลูกน้อยของป๊าจะไปโรงเรียนหนังสือจบเป็นหญิงสาวที่ฉลาดปราดเปรื่อง กลับมาคอยดูแลป๊าไปงั้นจ๊ะ”

ซาร่าชอบนึกถึงเรื่องนี้ เรื่องที่แกจะได้ดูแลพ่อ ได้ขี่ม้ากับพ่อ ได้นั่งหัวโต๊ะในห้องอาหารเวลาที่พ่อจัดงานเลี้ยง พูดคุยกับพ่อ อ่านหนังสือของพ่อ-- นั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ซาร่าชอบที่สุดในโลก ถ้าจะให้ดีมาซึ่งสิ่งเหล่านี้ด้วยการลงทุนไปที่นั่น ในประเทศอังกฤษอันห่างไกล หนูน้อยซาร่าก็ตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะไป แกไม่กังวลเรื่องเพื่อนมากนัก แกมีหนังสืออ่านเป็นเพื่อนอย่างเพียงพอ แกชอบอ่านหนังสือมากกว่าอะไรทั้งหมด และชอบแต่งเรื่องสวยงามเล่าให้ตัวเองฟัง บางครั้งแกก็เล่าให้พ่อฟังด้วย พ่อชอบเรื่องเหล่านั้นพอๆ กับตัวแกเอง

“ป๊าไปคะ” ซาร่าพูดเบาๆ “ในเมื่อเรามาถึงที่แล้ว ลูกคิดว่าเราก็ต้องยอมปราชัยแต่โดยดี”

เขาหัวเราะสำนวนโบราณของแกแล้วก็มองลูกสาว เขาจะยอมปราชัยแต่โดยดีไม่ได้ง่ายนัก แต่ก็รู้ว่าต้องเก็บความรู้สึกนั้นไว้เป็นความลับ ซาร่าน้อยเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเขา เขารู้สึกว่าคงจะโดดเดี่ยวมากเมื่อกลับไปประเทศอินเดียที่นั่น และไม่มีร่างน้อยๆ ในชุดกระโปรงฟูสีขาวยิ่งออกมาจับ

อย่างตืออกดีใจเหมือนเคย เขากอดลูกสาวกระซิบเมื่อรวถึงเข้าถึงจัตุรัสขนาด
มหึมาใกล้บ้านอันเป็นจุดหมายปลายทาง

บ้านหลังนั้นเป็นบ้านอิฐหลังใหญ่ ไม่มีชีวิตชีวา เช่นเดียวกับบ้านหลัง
อื่นๆที่ตั้งอยู่ในละแวกนั้น ที่ป้ายทองเหลืองสุกปลั่งหน้าประตูบ้านมีตัวอักษร
สีดำเป็นข้อความว่า

มิสมินซิน

สถาบันคัดสรรเพื่ออบรมกุลสตรี

“ถึงแล้ว ซารา” กัปตันครุว์พยายามทำเสียงว่าเจริงที่สุดเท่าที่จะทำได้
อุ้มลูกกลางจากรถ แล้วทั้งคู่ก็ขึ้นบันไดและลั่นกระดิ่งประตู ซาราмаคิดอยู่บ่อยๆ
ในตอนหลังว่าบ้านหลังนี้ช่างเหมือนกับมิสมินซินเสียนี้กระไร น่าเกรงขาม
ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนอย่างดี แต่ทุกสิ่งภายในนั้นแสนจะน่าเกลียด แม้แต่
เก้าอี้หวมก็ดูเหม็นเหมือนจะมีกระดุกอยู่ข้างใน ทุกสิ่งทุกอย่างในห้องโถงขัดมัน
ขึ้นเงาวับ แต่ก็ดูกระด้าง แม้แต่แก้มสีแดงของวงพระจันทร์ในนาฬิกาเรือนสูง
ก็ยังดูขมึงทึ่ง ห้องรับแขกที่พวกเขาได้รับเชิญให้เข้าไปมีพรมปูพื้นลายสีเหลี่ยม
จัตุรัส เก้าอี้ทุกตัวเป็นสีเหลี่ยมจัตุรัส นาฬิกาหินอ่อนหนาหนักตั้งอยู่บนหิ้ง
หินอ่อนเทอะทะ

ซารานั่งบนเก้าอี้ไม้มะฮอกกานีแข็งกระด้าง กวาดตามองไปรอบๆอย่าง
รวดเร็วครั้งหนึ่ง

“ลูกไม่ชอบที่นี่เลยคะ ปาปา” แกกระซิบ “แต่ไม่เป็นไร ลูกคิดว่า
ถึงแม้ทหาร -- ทหารกล้า -- ก็คงไม่ได้ ชอบออกรบเสียทุกครั้งไปหรอก”

กัปตันครุว์หัวเราะคำพูดของลูกสาว เขายังหนุ่ม หัวเราะง่าย และ
ไม่เคยเบื่อหน่ายที่จะฟังสำนวนแปลกๆของซาราเลย

“โอ ซาร่าน้อย ทีนี้ปาปาจะอย่างไรเมื่อไม่มีใครพูดสิ่งน่าคิดเหล่านี้ให้ฟัง ปาปายังไม่เคยเห็นใครช่างคิดเท่าลูกเลย”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมปาปาทัวเราละคะ”

“เพราะว่าเวลาที่ลูกพูดมันฟังน่าสนุกนะลิจี้ะ” เขาตอบพลางหัวเราะ โอบตัวแกเข้ามากอดแล้วจูบอย่างแรง เสียงหัวเราะของนายทหารหนุ่มขาดหายไป รู้สึกร้อนผ่าวที่ดวงตาเหมือนน้ำตาจะไหล

จังหวะนี้เองที่มิสมินซินก้าวเข้ามาในห้อง ซาร่ารู้สึกว้าวเหมือนที่บ้านของหล่อน ไม่มีชีวิตชีวา น่าเกรงขาม และน่าเกลียด หล่อนมีนัยน์ตาโต เย็นชาคล้ายตาปลา ปากมีรอยยิ้มกว้าง เย็นชาเหมือนปากของปลา ปากของหล่อนเหี่ยยดอกเป็นรอยยิ้มกว้างยิ่งขึ้นเมื่อเห็นซาร่าและกัปตันครูว์ หล่อนได้ยินกิตติศัพท์ที่แสนประเสริฐมากมายเกี่ยวกับนายทหารหนุ่มผู้นี้จากคุณหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้แนะนำโรงเรียนนี้แก่เขา นอกเหนืออื่นใดก็คือเขาเป็นพ่อที่รวยมาก และเต็มใจจะใช้จ่ายอย่างไม่อั้นเพื่อลูกสาวน้อยๆ ของเขา

“ทางโรงเรียนถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งคะ กัปตันครูว์ ที่จะได้รับเด็กหญิงหน้าตาสะสวย ทำทางฉลาดเฉลียวเช่นนี้” มิสมินซินกล่าว จับมือข้างหนึ่งของซาร่าไปลูบไล้เบาๆ “เลดีเมียร์ดิธเล่าให้ดิฉันฟังถึงความฉลาดเฉลียวเป็นพิเศษของคุณหนู เด็กฉลาดย่อมเป็นเสมือนชุมทรัพย์ล้ำค่าของสถาบันอย่างเรา”

ซาร่ายืนหนึ่งจับตามองใบหน้าของมิสมินซิน แกกำลังคิดตามประสาเด็กช่างคิดอย่างเคย

“ทำไมแกจึงพูดว่าหน้าตาเราสะสวย” แกคิด ‘เราไม่ใช่เด็กสะสวยสักหน่อย อีไซเบลลูกสาวเล็กๆ ของผู้พันแกรนจ์ต่างหากจึงจะเรียกว่าสวยได้ แกมีลักยิ้ม มีแก้มสีกุหลาบ ผมสีทองยาวสลวย ส่วนเรามีผมสั้นสีดำ ตาสีเขียว แถมยังพอมชะลูด ไม่เห็นสวยสักนิด เราว่าเราเป็นเด็กน่าเกลียดที่สุดเท่าที่เราเคยเห็นเด็กๆ มาที่เด็ยวละ แกเริ่ม“แต่งเรื่อง”ให้เราฟังเสียแล้ว’

อย่างไรก็ตาม แก่เข้าใจผิดที่คิดว่าตัวเองเป็นเด็กน่าเกลียด จริงอยู่ แก่ไม่มีอะไรเหมือนนิโซเบล เกรนจ์ ที่ถือกันว่าเป็นเด็กสวยน่ารักที่สุดใน กองทหาร แต่ซาร่าก็น่ารักตามแบบของแกเอง แก่เป็นเด็กรูปร่างบอบบาง นุ่มนวล ก่อนข้างจะสูงกว่าอายุ ใบหน้าเล็กๆ ดูมีเสน่ห์และฉลาดเฉลียว ผม ของแกเป็นสีดำดกหนา ปลายขนเล็กน้อย นัยน์ตาของแกเป็นสีเทาออกเขียว ก็จริง แต่หลายคนก็เห็นว่าสวย หนูน้อยมีความเชื่ออย่างจริงจังว่าแกเป็นเด็ก น่าเกลียด แก่จึงไม่รู้ลี้ภัยนิตินัยต่อคำเยินยอของมิสมินซินแต่อย่างใด

‘เราเองก็คงแต่งเรื่องเหมือนกัน’ เด็กหญิงคิด ‘ถ้าเราพูดว่าแกสวย เราก็คงต้องรู้อยู่แก่ใจว่าเรา “แต่งเรื่อง” แก่น่าเกลียดพอๆกับเรา แล้วแกจะพูด อย่างนั้นไปทำไมกัน’

ต่อมาเมื่อซาร่ารู้จักมิสมินซินดีขึ้น จึงเข้าใจว่าทำไมหล่อนจึงพูดเช่นนั้น แก่พบว่าหล่อนพูดอย่างนั้นกับพ่อแม่ของเด็กทุกคนที่พาลูกมาฝาก

ซาร่ายืนอยู่ใกล้ๆ พ่อของแกขณะที่เขาพูดคุยกับมิสมินซิน ที่แกมาเข้า โรงเรียนนี้ เพราะเลดี้เมียร์ดิธมีบุตรสาวสองคนเคยเรียนที่นี่ กัปตันครูว์นับถือ ความคิดเห็นของเลดี้เมียร์ดิธมาก ซาร่าจึงกลายเป็นนักเรียน ‘กินนอน’ ของที่นี่ แต่แกจะได้ที่พักพิเศษ แตกต่างจากนักเรียนส่วนใหญ่ แก่จะได้มีห้องนอน ส่วนตัวที่สวยงาม มีห้องนั่งเล่นส่วนตัว มีรถเทียมม้าหนึ่งคัน มีคนรับใช้ คอยดูแลหนึ่งคน แทนอะยาร์ที่เคยเป็นที่เลี้ยงของแก่ในประเทศอินเดีย

“ผมไม่กังวลกับเรื่องการเรียนของแกมากนักดอกครับ” กัปตันครูว์พูด พลางหัวเราะน้อยๆ พร้อมกับตบหลังมือลูกสาวเบาๆ “ที่ยุ่งยากก็คือ ผม ไม่อยากให้แกเรียนรู้เร็วเกินไปและมากเกินไป ปกติแกมักจะก้มหน้าก้มตา จดจ้อกับหนังสือตลอดเวลา แก่ไม่ได้อ่านหรือทบทวนคุณมินซิน แก่ขยำมัน เหมือนกับแกเป็นเจ้าของหมาป่าตัวน้อยๆมากกว่าจะเป็นเด็กหญิงเล็กๆ แก่ ตื่นเต้นดีใจเวลาจะได้ขยำหนังสือเล่มใหม่ๆเสมอ แก่ชอบหนังสือสำหรับ

ผู้ใหญ่มั่วๆใหญ่ๆหนาๆ ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน และภาษาอังกฤษ ประวัติศาสตร์ อดชีวิตประวัติ และบทกวี ทุกสิ่งทุกอย่างละครับ ช่วยดึงแกให้ห่างจากหนังสือ อย่าให้แกหมกมุ่นจนเกินไปด้วยนะครับ ให้แกออกไปนั่งรถเล่น หรือออกไปซื้อตุ๊กตาตัวใหม่บ้าง แกควรจะเล่นตุ๊กตาให้มากขึ้น”

“ป้าปาคะ” ซาราซ์ด “ถ้าให้ลูกออกไปซื้อตุ๊กตาตัวใหม่ทุกๆสองสามวันละก็ ไม่ซาลูกก็จะมีตุ๊กตามากเกินกว่าจะรักได้ทั่วถึงแน่เลยคะ ตุ๊กตาควรจะ เป็นเพื่อนสนิทของเรา เอมีลีนี่ละคะจะเป็นเพื่อนสนิทของลูก”

กัปตันครูว์มองหน้ามิสมินซิน มิสมินซินมองหน้ากัปตันครูว์

“ใครคือเอมีลีนี่คะ” หล่อนถาม

“เรียนให้คุณครูทราบลิจ๊ะ ซารา” กัปตันครูว์พูดพลางยิ้มพลาง

ดวงตากลมโตสีเทาเขียวใสของซาราดูเคร่งขรึมอ่อนโยนขณะที่แกอธิบายว่า

“เอมีลีนี่เป็นตุ๊กตาที่ตอนนี้อยู่ยังไม่เจอ แต่เขาจะเป็นตุ๊กตาที่ป้าปาจะซื้อให้หนู หนูจะเรียกเขาว่าเอมีลีนี่ เขาจะเป็นเพื่อนหนูเมื่อป้าปาไปแล้ว หนูจะได้มีเพื่อนไว้พูดคุยกันถึงป้าปา”

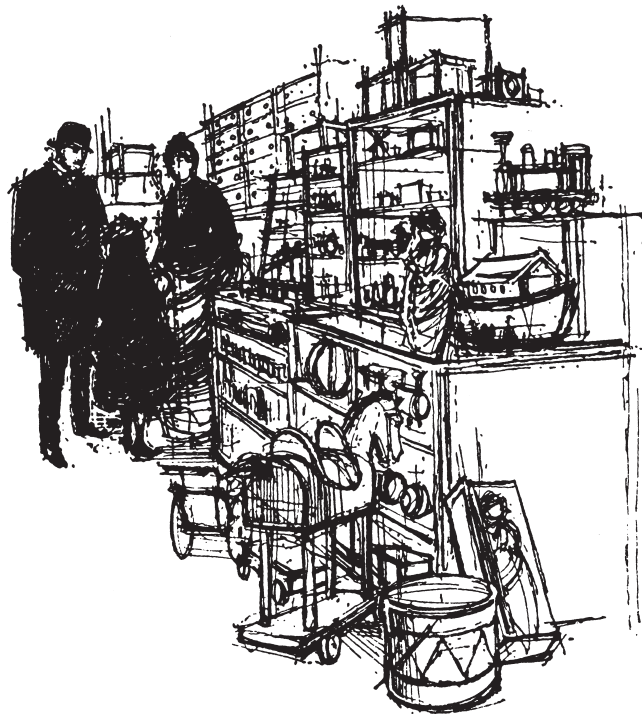
มิสมินซินยิ้มกว้างแบบปลา

“ช่างมีความคิดสร้างสรรค์อะไรเช่นนี้!” หล่อนอุทาน “ช่างน่ารักอะไรอย่างนี้!”

“ครับ แกเป็นเด็กน่ารักมาก” กัปตันครูว์กอดลูกสาว “ได้โปรดดูแลแกแทนผมด้วย คุณมินซิน”

ซาราพักอยู่กับพ่อของแกที่โรงแรมแห่งหนึ่งอีกหลายวัน จนกระทั่งถึงวันที่เขาต้องเดินทางกลับอินเดีย สองพ่อลูกออกไปซื้อของในร้านใหญ่ๆหลายร้านและได้ข้าวของมากมาย ว่ากันตามจริงแล้ว มันเกินกว่าที่ซาราจำเป็นต้องใช้ด้วยซ้ำ แต่กัปตันครูว์เป็นชายหนุ่มที่ไม่คิดถึงถ้วนและแสนจะ

บริสุทธิ์ เขาอยากให้เด็กหญิงน้อยๆ ได้ทุกอย่างที่เขารักและทุกอย่างที่เขาชื่นชอบ ดังนั้นซาร่าจึงได้เสื้อผ้ามากเกินไปสำหรับเด็กหญิงวัยเจ็ดขวบ มีกระโปรงผ้ากำมะหยี่ขลิบขนสัตว์ล้ำค่า กระโปรงชุดผ้าลูกไม้ กระโปรงชุดปักมือ หมวกปักขนนกกระจอกเทศอ่อนนุ่มและสวยงาม เสื้อหนาวและปลอกชูกมือทำด้วยขนตัวเออร์มิน ถุงมือ ผ้าเช็ดหน้า ถุงน่องผ้าไหม แต่ละอย่างล้วนเป็นกล่องๆ จนกระทั่งหญิงสาวหลังเคาน์เตอร์อัยยาศัยสุภาพกระซิบกระซาบกันว่า เด็กหญิงน้อยๆ หน้าตาแปลก ตาโต ขริมผู้นี้ อย่างน้อยคงจะเป็นเจ้าหญิงต่างด้าวเป็นแน่ อาจจะเป็นธิดาของมหาราชแห่งอินเดียกระมัง

และสุดท้ายก็ได้พบเอมิลี แต่ทว่าภายหลังจากได้เข้าไปในร้านขายของเล่นหลายร้านและค้นหาจากตุ๊กตาจำนวนมาก

“ลูกอยากให้เราดูไม่เหมือนตุ๊กตา” ซาราบอก “ลูกอยากให้เรา มีสีหน้าเหมือน พังเวลาที่ลูกพูดด้วย นีละคะปัญหา” เด็กหญิงส่ายหัวไปมา “ปัญหาของตุ๊กตาคือ มันไม่เคย *ได้ยิน*” สองพ่อลูกช่วยกันดูตุ๊กตา ตัวใหญ่ ตัวเล็ก -- ตุ๊กตาที่มีตาสีดำ ตุ๊กตาที่มีตาสีฟ้า ตุ๊กตามลสีน้ำตาลหยิกสลาย ตุ๊กตาทางเป็ยสีทอง ตุ๊กตาสวมเสื้อผ้า ตุ๊กตาไม่สวมเสื้อผ้า

“อีกอย่างหนึ่ง” เด็กหญิงบอกขณะพิจารณาตุ๊กตาไม่สวมเสื้อผ้าตัวหนึ่ง “ลูกอยากได้ที่ยังไม่มีเสื้อผ้า เราจะได้เอาไปให้ช่างวัดตัดตัวดีให้พอดี ถ้าได้ลองก่อน เสื้อผ้าจะได้พอดีตัวไงคะ”

หลังจากผิดหวังมานาน ทั้งสองจึงเดินดูจากตู้กระจกหน้าร้าน ให้รถรับจ้างตามไปช้าๆ เดินผ่านไปสองสามร้านโดยไม่ได้แวะเข้าไป และแล้วก็ถึงร้านหนึ่ง ไม่ใช่ร้านใหญ่โตนัก ซาราตั้งแขนพ่อของแกฉับพลัน

“ปาปาคะ! นั่นไง เอมิลี!” เด็กหญิงร้อง

หน้าของแกเป็นสีแดง ดวงตาเป็นประกายด้วยความตื่นเต้นดีใจราวกับได้พบเพื่อนรักโดยไม่ตั้งใจ

“เขากำลังคอยเราอยู่! เราเข้าไปหาเขากันเถอะคะ”

“ยอดีไปเลย!” กัปตันครูว์อุทาน “แต่ปาปาว่าเราน่าจะรอให้ใครแนะนำให้เรารู้จักเขาเสียก่อนนะ”

“ปาปาแนะนำลูก ลูกจะแนะนำปาปา” ซาราบอก “แต่ลูกจำเขาได้ทันทีที่เห็น บางทีเขาอาจจะจำลูกได้เช่นเดียวกัน”

น่าจะเป็นไปได้ทีเดียวที่ตุ๊กตาตัวนั้นรู้จักซารายูก่อนแล้ว เพราะดวงตาของมันเป็นประกายสดใสเมื่อซาราอุ้มมันไว้ในวงแขน มันเป็นตุ๊กตาตัวใหญ่ แต่ไม่ใหญ่จนก้ำกั๊งเกินกว่าจะพาไปไหนต่อไหนได้ มันมีเส้นผม

สีน้ำตาลทองดูเป็นธรรมชาติ ยาวคลุมไหล่ราวกับเป็นผ้าคลุม ดวงตาสีฟ้าเทาใส ลึก ขนตาตกเหมือนขนตาจริงๆ ไม่ใช่เพียงแค่อใช้สีวาดลงไป

“จริงๆ ด้วย” ซาราห์ ย้ำ วางตุ๊กตาดาวนั้นลงบนตัก พินิจพิจารณาหน้าตาของตุ๊กตาอย่างถี่ถ้วน “เอมิลี่จริงๆ ค่ะ ปาปา”

เป็นอันว่าซาราห์ซื้อเอมิลี่ แล้วเอาไปให้ช่างตัดเสื้อเด็กวัดตัวและตัดเสื้อผ้าชุดต่างๆ ที่สวยงามพอๆ กับเสื้อผ้าของเธอเอง เอมิลี่มีกระโปรงชุดผ้าลูกไม้ ชุดกำมะหยี่ ชุดผ้าฝ้ายลินิน หมวกหลายใบ เสื้อนอกหลายตัว ชุดชั้นใน ขลิบลูกไม้ ถุงมือ ผ้าเช็ดหน้า และผ้าพันคอขนสัตว์

“ลูกอยากให้อेमิลี่ดูเหมือนเด็กที่มีคุณแม่ใจดีคอยดูแล” ซาราห์ว่า “ลูกจะเป็นทั้งแม่เป็นทั้งเพื่อนให้เขาเอง”

กัปตันครูว์มีความสุขและสนุกสนานกับการหาซื้อของกับลูกสาว แต่ความคิดที่คอยสะกิดใจอยู่ตลอดเวลาก็คือ เขาจะต้องจากแกในไม่ช้า แกคือลูกผู้เป็นทั้งเพื่อนและคนที่เขารัก

คืนนั้นเขาลุกขึ้นกลางดึก ยืนมองลูกสาวผู้กำลังหลับสนิท มีเอมิลี่อยู่ในอ้อมกอด ผมสีดำของแกกระจายอยู่บนหมอน มีเส้นผมสีน้ำตาลทองของเอมิลี่แซมอยู่ด้วย ทั้งคู่สวมชุดนอนระบายลูกไม้น่ารัก และมีขนตายาวอ่อนเอมิลี่เหมือนเด็กจริงๆ จนกัปตันครูว์อดดีใจไม่ได้ที่ลูกพบตุ๊กตาดาวนี้ เขาถอนใจและตั้งหน้าเล่นเหมือนเด็กๆ

‘ซาราห์ลูกน้อยของพ่อ!’ เขาร่ำพึมพำในใจ ‘ลูกคงไม่รู้ดอกว่าพ่อจะคิดถึงลูกมากแค่ไหน’

วันรุ่งขึ้นกัปตันครูว์พาลูกสาวไปส่งที่โรงเรียนของมิสมินชิน เรื่องของเขาจะออกเดินทางไปอินเดียในเช้าวันต่อไป เขาบอกมิสมินชินว่า ทนายความของเขาคือสำนักงานบาร์โรว์และสลีปเวิร์ธจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของเขาในประเทศอังกฤษ และจะเป็นที่ปรึกษาในเรื่องต่างๆ ให้หล่อนได้ รวมทั้งบอก

ให้หล่อนเรียกเก็บเงินค่าใช้จ่ายของหนูน้อยซารา่าได้ทีนั้น ตัวเขาเองจะเขียนจดหมายถึงลูกสาวสัปดาห์ละสองฉบับ และไม่ว่าลูกสาวของเขาต้องการอะไรขอให้โรงเรียนจัดหาให้ทุกอย่าง

“แกเป็นเด็กรู้คิด แกจะไม่มีวันต้องการอะไรที่ไม่เหมาะสมเป็นอันขาด”

เขาบอก

ต่อจากนั้นเขาเข้าไปที่ห้องนั่งเล่นเล็กๆ ส่วนตัวของลูกสาว กล่าวคำอำลากันทีนั้น ซารา่านั่งบนตักพ่อ มือหนึ่งจับปกเสื้อนอกของพ่อเอาไว้ พลงมองหน้าพ่ออย่างจดจ่อ

“กำลังพยายามจำพ่อให้ชื่นใจหรือจ๊ะ ลูกน้อยของพ่อ” เขาถามขณะขยี้ผมของแก

“เปล่าหรอกค่ะ” เด็กหญิงตอบ “ลูกจำปาปาได้ชื่นใจอยู่แล้ว ปาปายู่ในใจของลูกตลอดเวลา” สองพ่อลูกกอดกันแน่น เวียนลูบซ้ายจูบขวา ไม่อยากให้ถึงวาระที่ต้องจากกัน

ในที่สูตรรับจ้างคันนั้นก็เล่นฟันประตูโรงเรียนไป ซารา่านั่งอยู่บนพื้นห้องนั่งเล่นของแก มือทั้งสองประสานกันอยู่ใต้คาง มองตามรถจนกระทั่งมันเลี้ยวมุมสี่แยกกลับไปจากสายตา เอมีลีนั่งอยู่ใกล้ๆ จับตามองตามรถคันนั้นเช่นเดียวกัน มิสมินซินสั่งมิสอมีเลียน้องสาวไปสังเกตการณ์เด็กนักเรียนใหม่ มิสอมีเลียพบว่าหล่อนเปิดประตูห้องไม่ได้

“หนูลั่นกุญแจไว้ค่ะ” เสียงเล็กๆ สุภาพดังมาจากในห้อง “ถ้าคุณครูไม่ว่าอะไร หนูขออยู่ตามลำพังเงียบๆสักครู่นะคะ”

มิสอมีเลียมีรูปร่างท้วมเกือบจะอ้วน หน้าบูดเกือบตลอดเวลา แต่ถ้าจะพูดกันตามจริงแล้ว หล่อนอารมณ์ดีกว่าพี่สาวเล็กน้อย และไม่เคยกล้าขัดคำสั่งมิสมินซินเลย หล่อนรีบกลับลงไปรายงานพี่สาวทันที ด้วยสีหน้าที่เหมือนจะประหลาดใจ

“ไม่เคยเห็นเด็กแปลกและหัวเก่าแบบนี้มาก่อนเลยคะคุณพี่” หล่อนบอก “ปิดประตูห้องเงียบ ไม่ทำเสียงอะไรเลยสักนิดเดียว”

“นั่นนะดีแล้ว ดีกว่าเตะถีบประตู แผลดเสียงร้องกรี๊ดๆ เป็นไหนๆ” มิสมินซินว่า “ยังนึกกลัวๆ อยู่ว่าพ่อเลี้ยงแบบตามใจพระนอกนั้นออกอย่างนั้น พอพ่อไปแล้วจะอาละวาดเราแม่!”

“ดิฉันจัดข้าวของให้แก เจ้าประคุณเอ๋ย... เสื้อผ้าล้วนแต่เลิศหรูแพงลิบลิวทั้งนั้นเลย” มิสอมีเลียรายงานต่อ “เสื้อตัวนอกขนเออร์มิน ขนเซเบิลชั้นในทุกตัวขลิบลูกไม้ว่าเลนเซียแท้ คุณพี่ก็ให้เห็นเสื้อผ้าบางชิ้นของแกเองแล้ว คิดว่าอย่างไรคะ”

“คิดว่าเสียดายที่เอาของดีๆ ไปให้เด็กตัวกะเปี้ยกขนาดนั้นใช้นะสิ” มิสมินซินตอบเสียงเข้ม “แต่มันก็มีประโยชน์กับเราตอนที่พาเด็กไปโบสถ์วันอาทิตย์ แล้วมีเด็กสวมเสื้อราคาแพงอย่างนั้นเดินนำแถว จริงๆ นะ เด็กคนนี้มีข้าวของเครื่องใช้อย่างกับเจ้าหญิงน้อยทีเดียว”

ข้างบน ในห้องที่ปิดประตูล้นกุญแจ ซาร่ากับเอมิลีนั่งอยู่บนพื้นห้องด้วยกัน ยังมองดูหัวมุกถนนที่รถคันนั้นแล่นลับตาไปโดยไม่รู้ว่พ่อของแกก็ยังไม่เลิกโบกมือ แม้จะเลี้ยวลับมุกถนนมองไม่เห็นโรงเรียนแล้วก็ตาม